Proletari din toate țările, uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 96 (448) miercuri 30 noiemb. 1955 • 4 pag. 15 bani

In cinstea Congresului partidului

Raportăm Partidului

— Fetelor, să cinstim cel de-al doilea Congres al partidului învățînd cît mai bine — ne-a spus președinta unității.

Acesta este primul nostru angajament. Dorim din toată inima să-l îndeplinim și să avem ce raporta partidului. Peste cîteva zile va veni în mijlocul nostru și un tovarăș membru de partid, care ne va povesti despre munca și lupta comuniștilor. Acum lucrăm la un album, care va cuprinde cele mai însemnate realizări din patria noastră. Vom prezenta aici multe din construcțiile cincinalului.

Margareta GHIȚA
Școala de 7 ani nr. 7 fete
Ploești

De data aceasta e rîndul Rodicăi să explice lecția. Iat-o dar, urmărind pe glob așezarea patriei noastre.

Grămada de fier se înalță

Intr-o după amiază, în curtea școlii noastre se adunaseră pionierii detașamentului 13. Veniseră care cu cărucioare, care cu coșuri încărcate cu fier vechi. Grămada din curtea școlii se înălța mereu. Exemplul detașamentului 13 a fost urmat și de alți pionieri. Astfel, în cîteva zile, întreaga unitate a strîns o cantitate de 2.000 kg. fier vechi.

Acesta-i doar începutul! Pînă la Congresul partidului, pionierii din unitatea noastră vor strînge și mai mult.

Gheorghe VERTAN
Șc. Medie de 10 ani
Cîmpulung Moldovenesc

Ți-aduci aminte, Teodora

— Eram socotite pe-atunci fetițe mici, noi, cele din clasa a III-a. Dar și cu mine, Margareta, Dumitra și celelalte, aveam o dorință mare: să devenim pioniere, purtătoare ale cravatei roșii. Și dorința noastră s-a împlinit. De-atunci au trecut aproape trei ani.

Pentru o clipă, în camera pionierilor se făcu liniște. Iacob Elena, președinta grupei, căută ceva într-un dosar. Apoi, ridicînd o foaie de caiet, întrebă:

— Recunoști scrisul ăsta? Literele sînt cam strîmbe, probabil ai fost emoționată cînd l-ai scris.

— Da! E angajamentul meu, Teodora.

— Citește-l! și Elena îi întinse foaia de caiet.

Privind-o, Teodora își aminti cu cîtă grijă a scris fiecare cuvînt și ce emoționată a fost cînd a citit angajamentul sub drapelul unității: „Eu, tînăr pionier al Republicii Populare Romîne... Făgăduiesc să învăț și să mă port în așa fel, încît să devin un cetățean demn al patriei mele — Republica Populară Romînă".

— Ai făgăduit, Teodora, dar ți-ai uitat angajamentul! spuse Elena. Cei cinci de doi dovedesc acest lucru. La fel și purtarea ta. Dar noi sîntem sigure că te poți îndrepta, și te vom ajuta. Vrem ca în cinstea celui de al doilea Congres al partidului, în clasa noastră să nu mai fie nici o pionieră slabă la învățătură.

...Teodora Constantinescu a plecat spre casă îngîndurată. Cuvintele Elenei îi veneau mereu în minte. I se părea că privirile celor 34 de pioniere din clasa ei o urmăresc mereu. „Detașamentul a luat un angajament important, trebuie să-l respect și eu", gîndi ea. Ajunsă acasă, își scoase cărțile și se așeză să-și facă lecțiile...

Se mai întîmplă ca Teodora să uite din cînd în cînd de datoriile ei de elevă. Dar pionierele din clasa a VI-a A, de la Școala de 7 ani fete nr. 109 din București, sînt mereu alături de ea.

In clasa a VI-a A sînt 35 de eleve. Toate pioniere! Și toate trebuie să învețe bine.

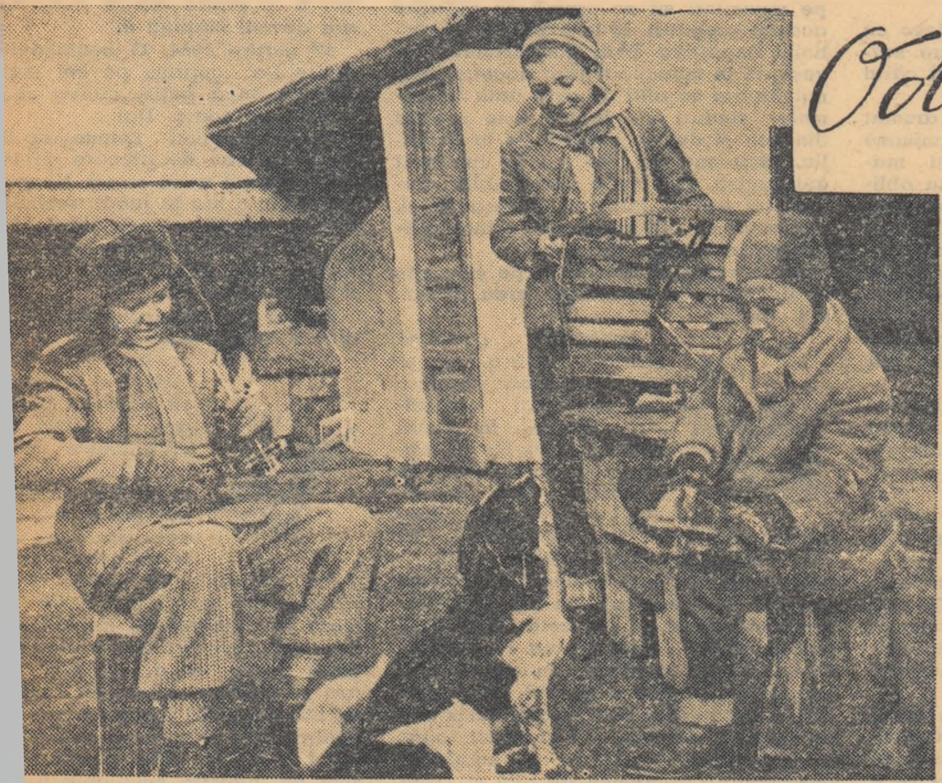
Irina RADULIAN

Ca și astă primăvară

In primăvară, înainte de-a sădi cei 300 puieți de meri în gospodăria noastră colectivă, am făcut multe ore de practică cu tovarășul profesor de științele naturii. Voiam să se prindă toți puieții. Și s-au prins. Ne-am dat seama că abia atunci am învățat acest meșteșug. De aceea am hotărît ca în cinstea Congresului partidului să mai plantăm 200 de puieți, pe marginea șoselei. Și fiindcă vrem ca toți să se prindă bine, vom mai repeta cele învățate astă primăvară, înainte de a porni-să-i plantăm.

Aurel PECINGINE
cl. a VII-a
președintele unității
Școala de 7 ani, Stejerel

...eaba te uiți așa frumos la noi Ursei! Patine pentru ciini încă nu s-au inventat. Cu sania o să te plimbăm însă, cind o da zăpada.

Odată cu primii FULGI DE ZĂPADĂ

Primii fulgi de zăpadă din anul acesta au pricinuit multe „griji", multe discuții și... multă treabă. Cel puțin la Vălenii de Munte, unde ne-am abătut acum cîteva zile, băieții și fetele lucrează pe întrecute.

De teamă ca nu cumva să-l prindă iarna fără patine, Gică Ungureanu și-a făcut o pereche noi. Le-a lucrat din lemn de fag (cică sînt foarte rezistente). Acum, pentru Gică, iarna poate să vină. Mai e însă o poveste, cu frățiorul său mai mic, Titi, care nu-l slăbește de loc:

— Vreau și eu o sănjuță ca a ta!... Vreau să-mi faci și mie una!...

Cîteva zile, Gică l-a dus cu vorba, însă într-o bună zi n-a mai fost chip.

— Bine, Titi, azi o să ai sanie. Hai în șopron să ne uităm, poate găsim pe acolo una veche, cine știe?

Intr-adevăr, săniuța lucrată de Gică în taină era acolo. De bucurie, Titi a început să țopăie și, tam-nesam, a sărit în brațele fratelui său mai mare. De-acum va avea și el săniuța lui... și unde mai pui, una nouă!

Ionel Prodan din clasa a VI-a meșterește în timpul său liber niște schiuri mari, „adevărate". I-a fost destul de greu pînă le-a cioplit. Lemnul de frasin se lucrează cam anevoie. Peste cîteva zile le va băga într-un cazan cu apă fiartă, ca să le poată îndoi la vîrf (în apă fiartă, lemnul devine elastic). Ionel nu are o presă specială, însă, între ulucile de la gard, schiurile capătă foarte ușor forma dorită. Așa au făcut și alți prieteni de-ai lui, cărora le-au ieșit niște schiuri de toată frumusețea. Bețele sînt lucrate din lemn de alun și corn, iar legăturile, din niște curele vechi de-ale tatălui său.

După cum vedeți și voi, ori s-au pregătit, ori nu s-au mai pregătit copiii din Văleni. Săniuțe sînt, patine sînt și schiuri. Numai zăpada să cadă, c-apoi să te ții ce rîs, joacă și zbenguială o să mai fie!

Radu POPA

Oaspeți iubiți vizitează India

In orașul Agra copiii indieni intîmpină cu dragoste oaspeții sovietici

★

La 18 noiembrie au sosit la Delhi, capitala Indiei, N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., și N. S. Hrușciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Aproape un milion de cetățeni au ieșit în întimpinarea iubiților oaspeți sovietici. Piața centrală a orașului era acoperită de flori multicolore, iar pe pancartele care străluceau în soare se putea citi: „Bine ați venit". După ce au vizitat cele mai însemnate părți ale capitalei, N.A. Bulganin și N. S. Hrușciov își continuă vizita în mai multe orașe și sate din India. Pretutindeni, ei sînt întîmpinați cu dragoste. In piețele orașelor, pe străzi, poți auzi adeseori zeci de glasuri rostind: „Să trăiască Bulganin, Hrușciov". „Indienii și rușii sînt frați".

Zilele acestea, oaspeții sovietici au vizitat orașul Bombay. Aici a avut loc o mare sărbătoare a copiilor Stadionul unde s-au intilnit copiii răsună de veselia lor. Erau peste o sută de mii de copii indieni, elevi ai școlilor elementare din Bombay. Baloane, de cele mai felurite culori, porumbei albi ai păcii se înălțau în văzduh, dînd stadionului un aer de sărbătoare. Curind, serbarea a început. Mai intîi, copiii au executat figuri de gimnastică. Apoi, elevii din diferite școli ale Bombayului au ținut să-și arate priceperea la jocuri și cîntece. Imbrăcați în minunatele costume naționale, ei au dansat, cu mișcări pline de grație, dansuri indiene și apoi au cîntat. O fetiță, fiica lui Muntas, un olar din Bombay, a adus un salut înalților oaspeți și apoi a vorbit despre dorința copiilor indieni de a avea legături de strînsă prietenie cu copiii sovietici.

Cînd de la tribuna stadionului și-a rostit cuvîntul N. S. Hrușciov, aplauzele nu mai conteneau. El a spus:

„Copii ai Indiei, viitorul vă aparține. Invățați cît mai bine în școlile dvs., pregătiți-vă pentru activitatea vastă și de răspundere pe care o veți avea de îndeplinit spre binele patriei, pregătiți-vă să deveniți un schimb demn de admirabilii voștri părinți. Pregătiți-vă să întăriți independența patriei, cucerită de părinții voștri, și să dezvoltați economia națională, pentru a asigura un înalt nivel de trai poporului.

Și noi ne educăm copiii în această direcție, să întărim deci prietenia noastră".

In încheierea serbării, copiii au cîntat Imnul Uniunii Sovietice și Imnul Indiei.

Oaspeții sovietici își continuă vizita lor prin India. Emoția, nerăbdarea, dragostea cu care sînt așteptați și intîmpinați pretutindeni, grăiesc despre prietenia crescîndă dintre cele două mari popoare, sovietic și indian.

Așa se poartă pio

O faptă curajoas

Cristi Vasile și prietenul său Cevoiașu se-ndreptau spre casă. Veneau de la școală, pe cărăruia ce șerpuiește de-a lungul căii ferate. Mergeau amîndoi fluierînd. Cîteodată numai, se opreau— dacă găseau o piatră mai rotundă — și-i trăgeau cîte un șut de se ducea rostogolindu-se drept în șanțul de pe marginea cărării.

— Vine acceleratul de două, spuse deodată Cevoiașu. I-auzi-l cum mai fluieră !...

Intr'adevăr, din spate se auzea tot mai deslușit șuieratul scurt al locomotivei.

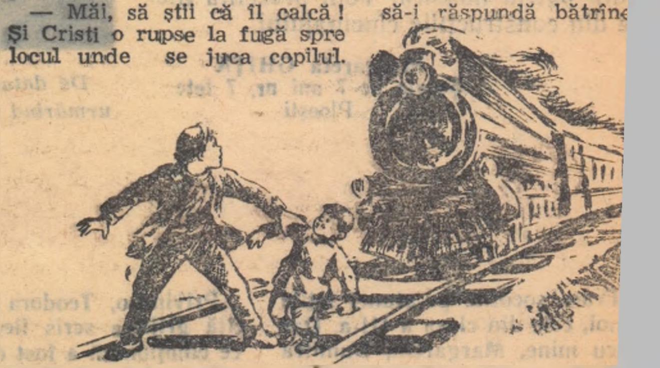
— Ei, da'colo pe linie-i un copil, spuse Cristi. Și parcă mai e cineva cu el... O bătrînă ! Bunică-sa, se vede treaba !

— Hai s-o anunțăm să dea copilul la o parte !

Și Cevoiașu, fără să mai aștepte vreun răspuns, se apucă să fluiere haiducește. Bătrîna, însă, nici gînd să-l audă, iar copilul stătea mai departe pe traversă și se juca nepăsător.

Intre timp, trenul trecuse de cotul căii ferate și acum se vedea limpede cum venea năprasnic.

— Măi, să știi că îl calcă ! Și Cristi o rupse la fugă spre locul unde se juca copilul.

Cînd ajunse mai aproape, văzu că bunica copilului sta liniștită pe marginea șanțului de lîngă calea ferată și croșeta ceva.

— Mătușă !.. Hei, mătușăă !... Ia copilul, că vine acceleratul ! strigă iarăși Cristi fugind tot mai repede.

Acceleratul se afla acum numai la vreo 50—60 de metri. Se și auzea pufăitul locomotivei : Pfu — Pfui ! Pfui !... Bătrîna auzise dar nu înțelesese.

Văzînd unele ca a Cristi nu își pierdu cu Era doar vorba de viaț om. Copilul trebuia Și, cum se mai afla c cîțiva pași de copil, își vînt și-l trase de pe lin mai cînd locomotiva la 10—12 pași...

Din smucitura aceea, își pierdu echilibrul și că. Copilului însă, nu-i drumul. Căzu, cu el în în șanțul de lîngă ment.

Cînd se ridică, cîțiva tori se adunară în ju iar din partea cealaltă venea plîngînd bunicu rindu-și nepoțelul viu tămat, ea se repezi și-l brațe, strîngîndu-l nată la piept.

— In ce clasa ești, rule ? întrebă cineva cei ce se strînseseră.

— Intr-a VI-a A școala din comună...

— Să trăiești, mai mulțumesc !... Ce m-a cut fără ajutorul tău.

Cristi se îmbujoră să-i răspundă bătrîne

— Da' al cui e cop tușă ? întrebă el, în

— E nepoțelul me Fiul pădurarului.. S în stație.

Dar Cristi plecase. mai fi stat ? Veniseră din gară. Și-l privea curioși !...

ILIA — regiunea H

St. Z

BERNAT ANDREI

Nu de mult, locuitorii străzii 6 Martie din Tîrgu-Mureș au fost martori ai unei întîmplări deosebite. In timp ce se lucra la renovarea căsuței în care a stat Bernat Andrei, un zid s-a năruit. Și printre cărămizile care se prăbușeau cu zgomot surd, s-a ivit — ca o comoară de neprețuit — un teanc de manifeste și broșuri comuniste, din vremea eroică a ilegalității. Acolo le ascunsese Bernat Andrei, ne mai avind răgaz să le răspîndească. Oamenii s-au oprit, emoționați, în fața acestor materiale ilegale, care aduceau, în cele mai grele zile, lumină și speranță. Poate unii dintre tovarășii aceștia l-au cunoscut pe Bernat Andrei ; poate au copilărit împreună ; l-au văzut plecînd dimineața la treabă... Ori i-au auzit pe copoii Siguranței bătînd furioși în geamul casei sale. Dar cine nu cunoaște, măcar din auzite, viața minunată a eroului comunist Bernat Andrei ? !

S-a născut la Tîrgu-Mureș, în anul 1902, într-o familie de muncitori săraci. Copil încă, e nevoit să muncească. Devine ucenic pe la diferitele fabrici din oraș. Și își face ucenicia nu numai în meșteșugul tîmplăriei, dar și în al luptei. La sărbătorirea zilelor de 1 Mai, ori 7 Noiembrie, se află printre cei care ridică steagul roșu, vestitor de lupte și biruinți. Așa se întîmplă că la 19 ani devine activist de seamă al U.T.C.-ului. Bernat Andrei începe să cunoască neîntrecuta fericire de a lupta în rîndurile comuniștilor, pentru o lume nouă. Increderea că această lume se va înfăptui și la noi nu reușește să i-o slăbească nimeni, niciodată. Chiar de la începutul activității, el face cunoștință cu siguranța, cu metodele de schingiuire ale acesteia, cu închisoarea. Dar în loc să-i slăbească voința, suferințele îl fac să lupte cu și mai multă îndîrjire.

Tovarășii săi de luptă povestesc cu cît entuziasm îndeplinea fiecare sarcină încredințată de partid — al cărui membru devine curînd.

O dată a fost arestat tocmai cînd terminase tipărirea unui nou manifest. Agenții l-au obligat să ia în brațe teancul de manifeste și să-i urmeze la Siguranță. Afară era o vreme urîtă, cu un vînt șuierător. Oamenii treceau grăbiți, cu capul strîns între umeri. Bernat Andrei se gîndea, cu părere de rău că manifestele nu vor ajunge în mîinile acestora.

Dar, deodată, un zîmbet îi lumină fața. „Și totuși vor ajunge"... Se făcu că se împiedică într-o piatră și scăpă din mîini teancul de manifeste. Vîntul apucă îndată hîrtiile subțiri, cu slove prețioase, și parcă voind să-l ajute la îndeplinirea sarcinii sale, le împrăștie îndată în toate părțile, pînă departe.

Pe Bernat Andrei îl aștepta pentru această faptă o pedeapsă înzecită, dar nu-i păsa. „Insemnat este — spuse el mai tîrziu tovarășilor săi — că muncitorii au aflat, totuși, ce vrea partidul nostru".

Bernat Andrei a fost arestat de multe ori. Uneori reușea să evadeze. Odată a evadat chiar din sala de judecată a Tribunalului din Arad Totuși el a stat închis mulți ani, în cele mai întunecoase temnițe : Doftana, Caransebeș, Văcărești.

In anii cînd stăpînii țării, burghezii și moșierii, pregăteau, alături de hitleriști, agresiunea îndreptată contra Uniunii Sovietice, comuniștii îi chemau pe muncitori să se opună cu îndîrjire acestor pregătiri. Ei le explicau că războiul împotriva Țării Socialismului lovește și în muncitorii țării noastre. Bernat Andrei se află de astă dată în primele rînduri ale luptei. Este arestat din nou și dus în lagărul de la Tîrgu-Jiu, împreună cu alte mii de luptători antifasciști. Dar nu e lăsat multă vreme nici aici și într-o zi, dureroasă zi, împreună cu alți comuniști, e îngrămădit într-un vagon de marfă.

Roțile zvîcniră neîncetat, pe șine, zile în șir. Sute de comuniști erau deportați. Unde ?

Vapniarca ! „Lagărul morții" — așa a fost numit acest lagăr unde au fost deportați comuniștii. Numai în cîteva săptămîni, bolile și foamea au răpus 900 de deportați. Dar comuniștii sînt oameni deosebiți : tari, mai tari decît oțelul. Ei au continuat lupta chiar și în acest lagăr, unde te întîlneai la fiecare pas, în fiecare clipă, cu moartea. Puterea și-o luau nu din cele 80 de grame de aluat crud, căruia i se zicea pîine, ci din credința în cauza lor. Vapniarca deveni o școală de pregătire a luptătorilor antifasciști. Peste puțin timp — socotind că și acest lagăr e prea „ușor" — stăpînii i-au smuls pe conducătorii comuniști de aici și i-au dus la închisoarea de la Rîbnița. Acolo a fost dus și Bernat Andrei. „Oriunde vom pleca — spuneau ei — vom ține sus steagul partidului. Nu ne vom da viața ieftin. Viața ne e scumpă, ea aparține clasei muncitoare, popor"...

Neînchipuit de grea era via nița, dar Armata Roșie, birui apropia... Bernat Andrei și săi, întemnițați, auzeau limpe pierea armatei eliberatoare. E li : se gîndeau la zilele minu vor fi în patria dragă, cînd vor deveni stăpînii ei.

17 martie 1944. O neobișnu flețire i-a cuprins pe cei în Rîbnița. Incă puțin, cîteva c va fi sărbătoare. Dar...

Călăii hitleriști spumegau Se pregăteau de plecare. Și lor fierbea o nouă crimă. Noa inte de a o lua la fugă, trecîn lulă în celulă, au împușcat muniști și sute de partizani închiși aici. Apoi, după ma dat foc închisorii.

Printre cei împușcați la R afla și Bernat Andrei.

☆

Măcar o zi d să trăiască B drei, să vadă înfăptuiește tru care a l înflorește pa tră dragă. De duce să vadă le de care îl mele amintiri ale luptei Mureș. Ar trece pe lîngă Mare a Comitetului Region tid, unde tovarășii săi, comu tinuă lupta și ar porni-o rari pe ulița sa. Ar surîde bu ar zări strada pavată sc pentru copii. Mai departe... pătul străzii, în vale, un nou zeci de locuințe muncitoreș la marginea orașului, coșur lor. Iar sus, pe coșuri fluturc vestitoare de vremuri sociali gurilor roșii.

Șerban

PIONIERII din Stejerei

Stejerei e un sat oltenesc, împrăştiat între dealuri joase, tocite. La început, nici nu bănui cîtă viaţă se ascunde aci, cum creşte satul văzînd cu ochii.

*

In anul 1950, prin luna mai, au primit cravatele roşii primii şcolari din Stejerei. Cîţiva doar. A fost ceva cu totul nou pentru localnici. Puţin timp după aceea sătenii au putut vedea primele fapte pioniereşti. Cine trecea pe lîngă şcoala din Stejerei băga de seamă fără îndoială că şcoala nu numai că era curată, ci chiar strălucitor de curată. Iar mai în fund, în curtea şcolii, se răsfăţa în bătaia soarelui o grădiniţă proaspătă, bine îngrijită.

Despre cum stăteau la învăţătură, puteai să înţelegi dintr-o mărturisire făcută de Ion Răcoceanu tatălui său: ...iii, se face seară şi mai am încă mult de citit. Mai e gaz în lampă?

— Dar ce-i cu tine? Inainte nu te apuca seara citind, şi tot erai primul în clasă...

— Da, tată, dar acum toţi învaţă mai bine. Dacă aş învăţa ca înainte, n-aşi mai fi primul...

Vreo doi ani mai tîrziu, locuitorii din Stejerei au mai trăit şi alte evenimente. Fără îndoială că cel mai însemnat a fost înfiinţarea gospodăriei colective, dar şi primirea în organizaţia de pionieri a încă aproape 70 de şcolari din comună. Au fost de fapt două mari sărbători ale stejerenilor. Acum erau şi mai multe de făcut. Poate chiar mai multe ca înainte.

Satul se pregătea de sărbătoare: peste cîteva zile avea să-şi aleagă deputaţii în sfaturile populare. Luaţi de vîrtejul pregătirilor, sătenii au uitat să se întrebe: dar la cămin ce-o fi?

Aşa se face că pionierii au putut să tăinuiască pregătirile lor pentru serbarea de la cămin. Această taină o păstrau cam de mult, de cînd începuseră alcătuirea programului. Şcoala nu mai avusese pînă atunci o echipă artistică şi ca s-o închegi dintr-o dată nu era uşor. Cîntecele le-au învăţat parcă mai repede. La dansuri însă a fost nevoie de multă strădanie.

„Nu mai jucasem niciodată pe scenă, nici eu şi nici celelalte 7 fete din echipă. După cîteva repetiţii, ne cam descurajaserăm şi ne bătea gîndul să lăsăm de o parte programul de dansuri. Dar totuşi, cum să renunţăm la jocuri, ne tot frămîntam noi? La urma urmei, în sat la noi nu se joacă la hore? Şi am început iarăşi munca. Am făcut multe repetiţii, şi înainte de ore, şi după ore, şi chiar în pauze. Cînd am jucat pe scenă, toată lumea ne-a lăudat"... a scris Mocioi Victoria în jurnalul ei, după serbare. Şi Mocioi Victoria nu exagerează. Pregătirea programului artistic nu a fost deloc uşoară. Dar în ziua serbării, toată lumea i-a lăudat pe pionieri! Curînd după aceea s-a mai împrăştiat o veste care a bucurat tot satul: echipa artistică a şcolii va participa la un concurs la Tîrgu-Jiu. Primul concurs artistic la care luau parte pionierii din Stejerei. Mult s-au mai bucurat de asta părinţii, şi chiar bătrînii.

Abia se desprimăvărase. Părăsită parcă, pe coasta unui deal, o fîşie de pămînt, părea că nu se bucură de adierea blîndă a primăverii. Stătea singuratică şi golaşă. Şi poate că nu s-ar fi bucurat nici azi, dacă într-o dimineaţă n-ar fi venit să-i umple singurătatea un grup de pionieri. Răcoceanu Ion a sădit pe această fîşie primul puiet. Au mai fost sădiţi apoi încă vreo 300. De atunci, Răcoceanu şi cu ceilalţi tovarăşi ai lui veneau mai des pe aici: aduceau găleţi cu apă să ude puieţii. I-au îngrijit bine, astfel că nici unul din ei nu s-a uscat; toţi au prins. Primăvara găsi pe locul acela singuratic şi golaş, tînăra livadă a gospodăriei colective.

In timpul verii; pionierii din Stejerei şi-au desfăşurat activitatea într-o tabără de curte. In timp ce părinţii lor erau în toiul secerişului, pionierii au pregătit programul artistic pentru arie, au cules spice, au adus apă şi au ajutat chiar la batoză. Ei nu s-au mulţumit să privească la ceilalţi cum muncesc, ci au dat şi o mînă de ajutor celor mari.

— Ştiţi, mi-ar fi tare drag să muncesc în gospodărie, s-a destăinuit atunci Ion unor colegi. Mă şi gîndesc ca la anul, după ce voi termina şcoala, să intru în colectivă.

Toţi au îndrăgit munca din gospodărie. Doar acolo muncesc şi părinţii lor! Acum îi vor ajuta şi ei ca gospodăria lor să ajungă fruntaşă.

La anul, după ce va termina cele 7 clase elementare, Ion nu va fi singurul dintre foştii pionieri care vor deveni colectivişti.

Aşa au crescut pionierii din Stejerei. Odată cu satul.

Elvira CRAIU.

In ritmul muzicii

In acordurile armonioase ale pianului, mişcările vin parcă de la sine. An de an, la Casa pionierilor din Bîrlad, zeci şi zeci de copii învaţă dansul artistic la cercul de coregrafie.

Meşteri iscusiţi

Nu de mult, la Şcoala de 7 ani din Sebeş s-a deschis un cerc al mîinilor îndemînatice. La început, copiii nu prea veneau. Ba, unii dintre ei, cînd erau întrebaţi de ce nu vin, răspundeau: „Ce să facem acolo? Să cioplim lemne? Ia lasă-ne în pace!... Mai bine batem mingea!"

Dar iată că pe măsură ce zilele treceau, în cerc se lucra tot mai intens. Odată. tovarăşul Fleşerin, profesorul cercului, spuse:

— Măi băieţi! Ce-ar fi să lucrăm nişte obiecte care sînt necesare în şcoală? Uite, am putea, de pildă, să confecţionăm nişte cutii mici pentru cretă...

— Sau să facem un scăunel pentru moş Gheorghe... Să stea pe el cînd aprinde focul, că e bătrîn şi-l dor picioarele, propuse Moga.

— Dar dacă am lucra din papură nişte ştergătoare de noroi, n-ar fi bine? adaugă şi Skiau Nicolae.

A doua zi, au plecat după papură. Dar în loc de zece-doisprezece inşi, cîţi erau înainte, se strînseră acum peste treizeci! Ceilalţi, aflînd ce anume vor putea lucra, veniseră şi ei.

...Spre seară, s-au întors cu braţele pline de papură pe care o tăiaseră din lacul de lîngă gară. Au pus apoi papura în pod, la uscat. Şi chiar de la prima oră de cerc care a urmat, s-au apucat de lucru.

Clasa în care lucrau se transformase într-un adevărat atelier. Fiecare îşi adusese de acasă cîte un briceag, un ciocănel sau cîteva cuişoare.

— Eu mă apuc să lucrez un scăunel! a hotărît Lăcăjan Ion din clasa a VII-a. Şi, ce-i drept, a terminat părţile din care se compune scăunelul, numai în cîteva ore de lucru.

— Mai trebuie doar încleiat îi spuse profesorul. In colo e foarte bine!... In schimb, tu, Moga, mai trebuie să şlefuieşti picioarele, adăugă dînsul privind la scăunelul acestuia.

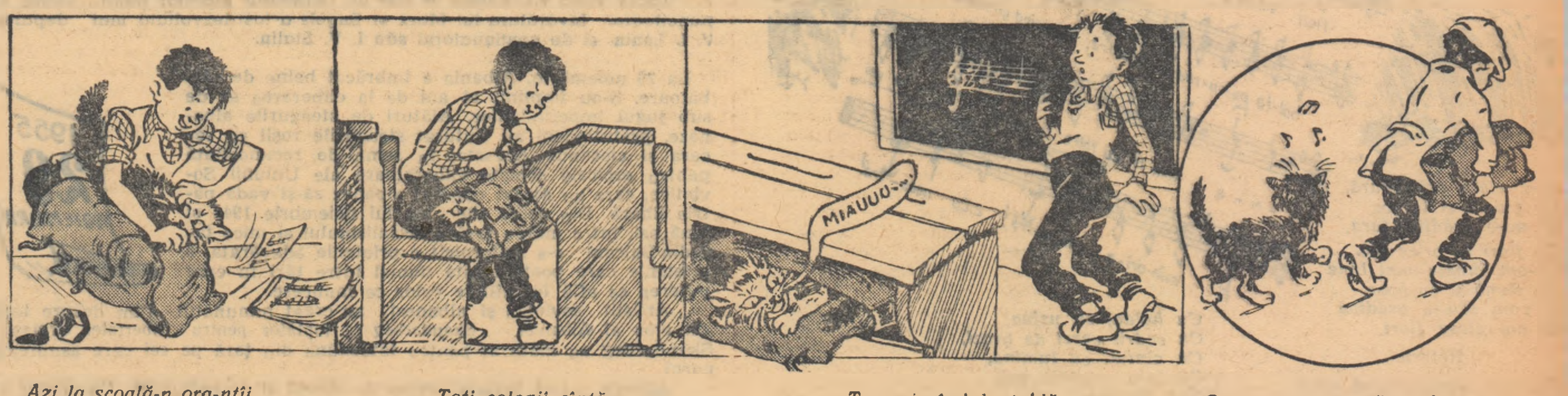
In alte zile, pionie[...] au mai confecţionat [...]şte cutii speciale. Ace[...]te cutii sînt prinse [...] cum la tablă: într[...] despărţitură se p[...]trează creta, iar în al[...] buretele. Pe spate[...] multora din aceste cu[...] poţi citi: „lucrată [...] Ion Răceanu"... sa[...] „de Pîntecan Grigore[...]

După ce au termin[...] ştergătoarele de pap[...]ră, membrii cercului [...] mers la fiecare clasă [...] le-au aşezat. S-a strî[...] atunci toată şcoala [...] jurul lor. „Ia să vede[...] măi, curăţă?" spun[...] cîte unul; şi. cu toa[...] că nu era murdar [...] picioare, se „curăţa" [...] ştergar, numai aşa, [...] să-i facă „proba"!

Acum, membrii ce[...]cului au început să l[...]creze obiecte mai gr[...]le: aparate de fizic[...] de chimie, material d[...]dactic. Ei se pregăte[...] pentru concursul rai[...]nal al mîinilor îndem[...]natice.

Al. MIHU

Cine a fost păcălit...

Azi la şcoală-n ora-ntîi
Muzică Sănducu are
După cum vedeţi şi voi
Pregăteşte-o farsă „tare".

Toţi colegii cîntă-n cor
Sandu-i trage miţii coada.
Geaba îi dă ghes de zor
Ea nu miaună neroada.

Tocmai cînd la tablă scos
Răspundea mai liniştit
Miţa s-a pornit vîrtos
Pe-un continuu miorlăit

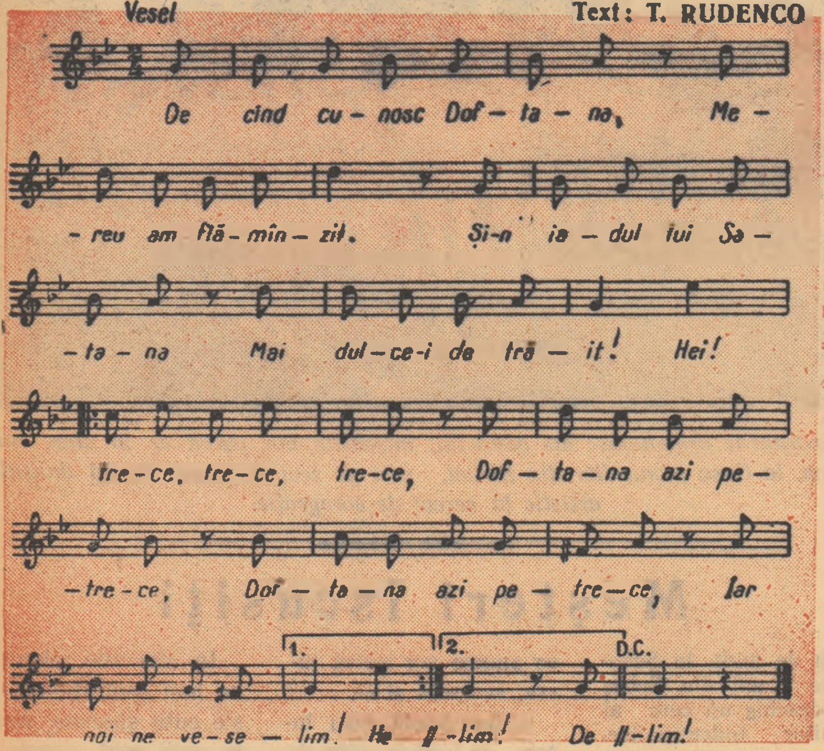
Ce-a urmat nu vă spui
Sandu necăjit e foc
Numai miţa-n urma lui
Are chef de haz şi joc.

După o corespondenţă trimisă de colectivul detaşamentului 1 de la Sc. nr. 1 băieţi, Cîmpulung Muscel.

Invățați aceste cîntece

DOFTANA VESELA
(CINTEC DIN ILEGALITATE 1937)

Text: T. RUDENCO

De cînd cunosc Doftana,
Mereu am flămînzit.
Și-n iadul lui Satana
Mai dulce-i de trăit.
Refren...

Hei! trece, trece, trece,
Doftana azi petrece,
Doftana azi petrece,
Iar noi ne veselim!

De patru luni de zile
Postesc ca un profet,
Iar azi vreo șapte zile
Primisem un colet.
Refren...

E drept că jumătate
Din el mi s-a furat,
A mai rămas o parte
Și-aceea o impart.
Refren...

Aleargă măgăreața 1)
Prin țevi și coridor,
Din brațe-n alte brațe,
Haluchii 2) trec în zbor
Refren...

Nu dorm nici șobolanii,
Pîndesc de după colț
Ș-abia-abia, sărmanii,
Mai prind un rucsac gol.
Refren...
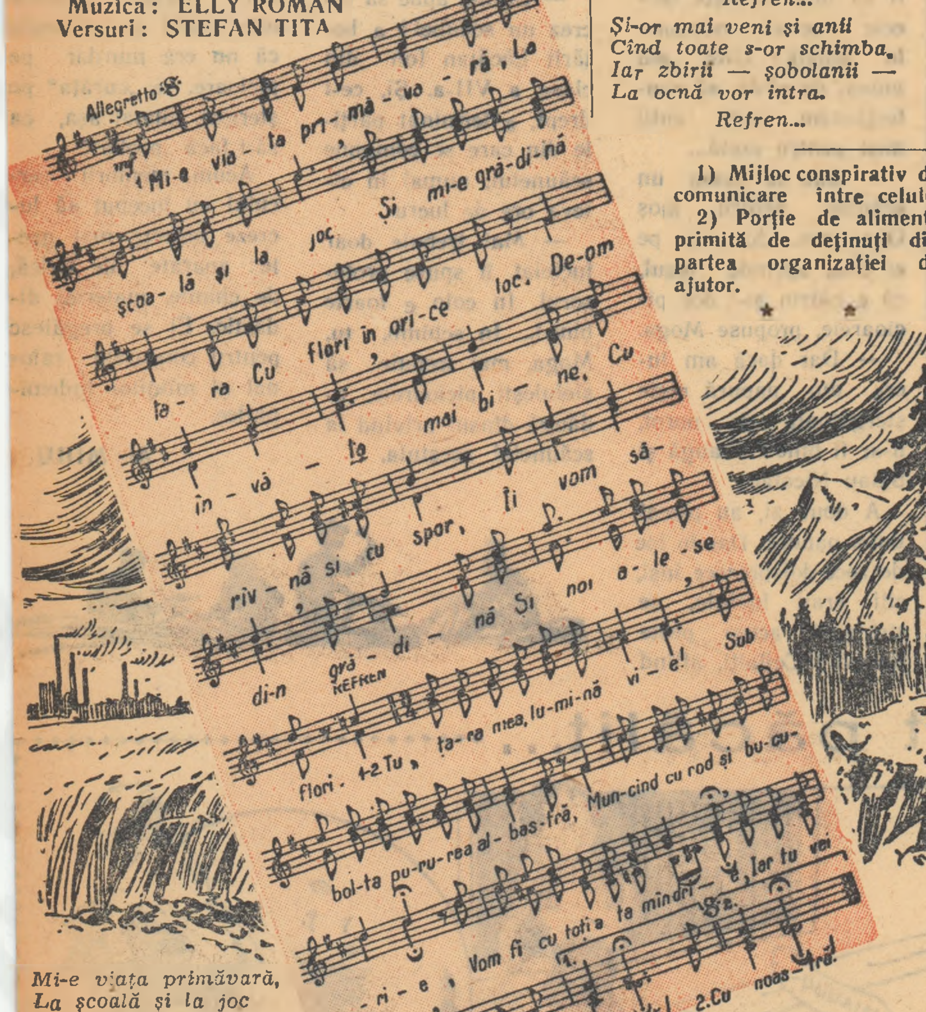
Și-așa, în orice seară,
Cu foamea ne luptăm.
Mai stăm prin Haș și-nfiare,
Dar ridem și cîntăm.
Refren...

Și-or mai veni și anii
Cînd toate s-or schimba,
Iar zbirii — șobolanii —
La ocnă vor intra.
Refren...

1) Mijloc conspirativ de comunicare între celule.
2) Porție de alimente primită de deținuți din partea organizației de ajutor.

Tu țara mea, lumină vie!

Muzica: ELLY ROMAN
Versuri: STEFAN TITA

Mi-e viața primăvară,
La școală și la joc
Și mi-e grădină țara,
Cu flori în orice loc.
De-om învăța mai bine
Cu rivnă și cu spor,
Ii vom sădi-n grădină
Și noi alese flori.
Refren...

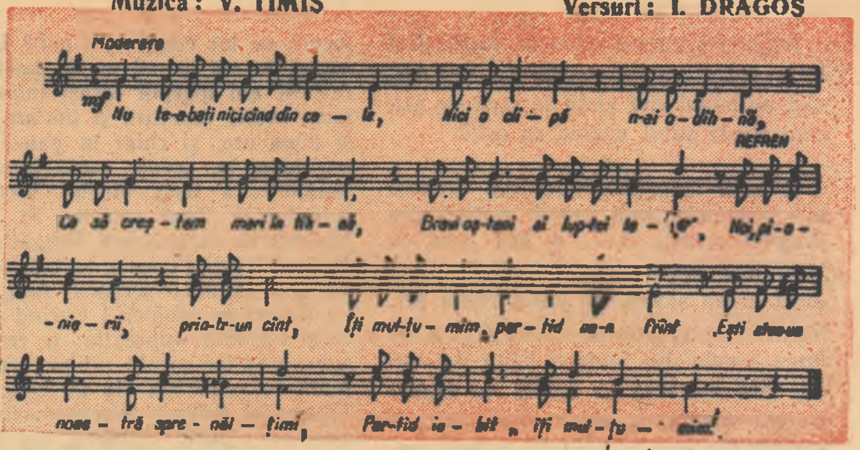
Tu, țara mea, lumină vie!
Sub bolta pururea albastră,
Muncind cu rod și bucurie,
Vom fi cu toți a ta mîndrie,
Iar tu vei fi mîndria noastră!

Cu hoda, cu uzina,
Cu codrii verzi de brazi,
Cu cîntul, cu lumina, —
Cu țara creștem azi.
Și-n flacăra
Cravatei, ce flutura în vînt,
E dragostea
Aprinsă de-al patriei pămînt!
Refren...

In cînt îți mulțumim

Muzica: V. TIMIȘ
Versuri: I. DRAGOȘ

Nu te-abați nicicînd din cale,
Nici o clipă n-ai odihnă,
Ca să creștem mari în tihnă,
Bravi oșteni ai luptei tale.
Refren...

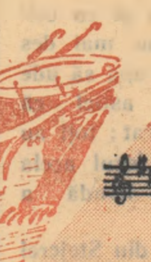
Noi, pionierii, printr-un cînt,
Iți mulțumim, partid ne-nfrînt!
Ești steaua noastră spre-nălțimi,
Partid iubit, iți mulțumim!

S-a-nălțat o nouă școală
In sătucul de departe.
Este-un dar făcut de tine
Pentru cei ce-nvață carte.
Refren...
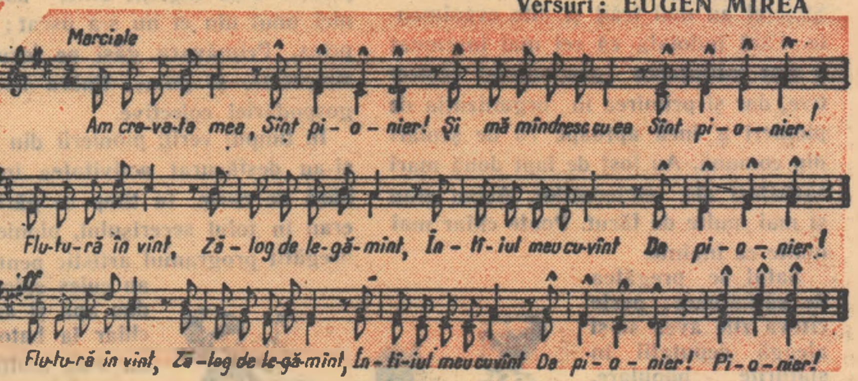
Azi în casa noastră este
Mult belșug și primăvară.
Știm că pentru toate-aceste,
Comuniștii se luptară.
Refren...

Mîndra, roșia cravată
O cinstim și ne e dragă.
Pilda ți-o urmăm întreagă
Și ni-i munca ne-ncetată.

Sînt pionier

Muzica: ION VASILESCU
Versuri: EUGEN MIREA

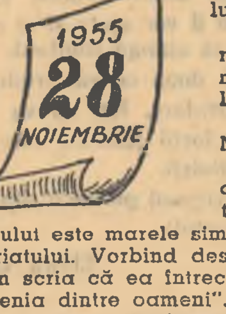

Am cravata mea,
Sînt pionier!
Și mă mîndresc cu ea,
Sînt pionier!
Flutură în vînt,
Zălog de legămînt,
Intîiul meu cuvînt
De pionier!
Pionier!

Școala o iubesc,
Sînt pionier!
Și drag mi-e să muncesc,
Sînt pionier!
Vreau să pot și eu
S-ajut unde e greu,
Cu tot avîntul meu
De pionier!
Pionier!

Pentru țara mea
Sînt pionier!
Ca să rodească ea,
Sînt pionier!
Ca s-o înfloresc,
Podoabe noi să-i cresc
Și pacea să-i păzesc,
Sînt pionier!
Pionier!

In aceste zile...

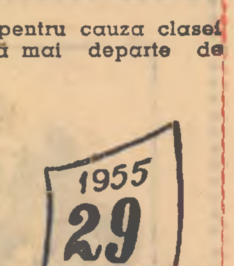
La 28 noiembrie se împlinesc 135 de ani de la nașterea marelui conducător și învățător al proletariatului, Friederich Engels.

Engels s-a născut în orașul german Barmen. Printr-o muncă stăruitoare, el a devenit unul dintre cei mai mari oameni de știință, avînd studii superioare în filozofie și științele naturii.

La sfîrșitul lui august 1844, l-a întîlnit la Paris pe Marx, de care nu s-a despărțit niciodată.

Pe celebrul manifest al Partidului Comunist, alături de numele lui Marx, se află numele lui Engels. Această alăturare de nume pe cartea de căpătîi a comunismului este marele simbol al prieteniei dintre cei doi mari dascăli ai proletariatului. Vorbind despre prietenia dintre Marx și Engels, Vladimir Ilici Lenin scria că ea întrece „cele mai mișcătoare legende ale anticilor despre prietenia dintre oameni". Ei au luptat împreună pentru crearea noii teorii a comunismului științific, pentru eliberarea clasei muncitoare, pentru primăvara omenirii — comunismul.

Toată viața sa, Engels a fost un înflăcărat luptător pentru cauza clasei muncitoare. Invățătura lui Marx și Engels a fost dezvoltată mai departe de V. I. Lenin și de continuatorul său I. V. Stalin.

La 29 noiembrie, Albania a îmbrăcat haine de sărbătoare. S-au împlinit 11 ani de la eliberarea sa de sub jugul imperialiștilor. Alături de steagurile albaneze, pretutindeni au fluturat steagurile roșii cu secera și ciocanul. Aceasta, în semn de recunoștință pentru eroicele armate eliberatoare ale Uniunii Sovietice, care au ajutat poporul albanez să-și vadă patria liberă. Din acele zile ale lui noiembrie 1944 și pînă azi, între marea țară a socialismului și mica țară din Balcani s-a statornicit o prietenie adevărată, o prietenie care poate exista numai între țări în care puterea se află în mîinile celor ce muncesc.

Artiștii sovietici și albanezi au creat minunatul film despre legendarul erou al Albaniei, Skanderbeg, luptător pentru libertate. Urmașii lui Skanderbeg au măturat pentru totdeauna din țară pe cei care asupreau poporul.

Albania a fost înainte nespus de săracă și de nefericită. Un singur exemplu: 98% din populație era analfabetă. In cei 11 ani de la eliberare, țara se mîndrește cu mari realizări. Sub conducerea Partidului Muncii, în minunata „țară a vulturilor" se construiește cu succes socialismul.

Redacția și administrația București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POSTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 190.114 Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" STAS — 3452 — 52